

under den samme Regel, som skal gælde for de øvrige Der. Det har nok været paa Tale der oppe, at det kunde være ønskeligt, at der paa Suderø oprettedes en særlig Jurisdiktion, men det vilde jo medføre forskellige Udgifter, og man har derfor næret Betænkelse ved at foreslaa det fra Færøernes Side, fordi man saa ofte maa ty til Statskassen om Bevillinger til forøgede Udgifter snart i den ene og snart i den anden Retning. Kommer Tid, kommer Raad, og hvis Forholdene udvikle sig saaledes, at der bliver større og større Trang ogsaa for Suderø til at kunne faa en hurtigere Retspleje, end den nu har, kunde der maasse ved en anden Lejlighed raades Bød derpaa. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til det høje Ting.

Rump: Jeg vilde gerne tillade mig at sige et Par Ord til Anbefaling af det foreliggende Lovforslag. Det er for dem, der kende Forholdene, klart, at det vil frembyde en meget stor Binding for Færøerne. Det Antal af Retsdage, som for Tiden have deroppe, er for de bedst stillede Egnes Vedkommende ringe og for de store Egnes Vedkommende meget ringe og kan ikke til fulde fyldestgøre de Krav, som kunne stilles i saa Henseende, navnlig med Hensyn til Sagernes hurtige Fremme. Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa at udvikle dette, jeg troede, det kunde have sin Interesse for Tinget at høre en Udtalelse fra en Mand, der er kendt med Forholdene. Dette Lovforslag frembyder en dobbelt Fordel, nemlig dels i Retning af at forøge Retsdagens Antal i Thorshavn fra 9 til 21 — tror jeg det er, i alt Fald er det noget lignende, saaledes at Antallet altsaa mere end fordobles — og navnlig derved, at der indbrages et langt større Areal under denne Ret. Tilbage bliver kun Suderø, som faar een ordinær Retsdag om Aaret og kan faa een til. Det er jo ganske vist overmaade lidt, og i et Samfund, hvor der var Afgang for Personer, som forstod sig paa at give gode Raad med Hensyn til at trække Sager i Langdrag, vilde en saadan Tilstand være temmelig umulig. Jeg tænker imidlertid, at Forholdene endnu ere, som de vare tidligere, og uanset at Suderø er det Sted, hvor der vel er de fleste Processer, kan man, naar Dommeren vil gøre sig nogen Umage, endnu være saa heldig at faa en Sag færdig igennem inden for en rimelig Tidsgrænse. Forholdene ere, som det er anført, saadanne, at det ikke godt ses, hvorledes man skulde kunne inddrage Suderø under den almindelige Ret i Thorshavn; og at

give Suderø en særlig Domstol vilde naturligvis være ugørligt. — Jeg finder altsaa i det hele taget, at Lovforslaget er heldigt og vil anbefale det til Vedtagelse. Men jeg vil dog tillade mig at gøre en enkelt Bemærkning, som jeg særlig vil adressere til den højtærede Justitsministers Overvejelse. Lovforslagets § 4 siger: Forordning 30te Marts 1836 §§ 1 og 2 og Bekendtgørelse 30te Januar 1864 ophæves. Den nævnte Forordnings § 2 siger: Foruden Baar- og Høsttingene skal der desuden holdes Maanedsting i Thorshavn, som skulle have et bestemt Omraade. Nu hævses altsaa Forordningens §§ 1 og 2, og de tilbageblivende §§ 3—6 indeholde en hel Del nærmere Bestemmelser om Benyttelsen af disse Maanedsting, ogsaa for de Dele af Færøerne, som ikke ere undergivne Maanedstingene, saaledes navnlig hvad Suderø angaar, som ikke kommer ind under det almindelige Ting. Domme, som slutte sig til en Procedure, som har fundet Sted paa Baar- eller Høsttinget, kunne affiges ved Maanedstingene i Thorshavn; Parterne kunne blive enige om at procedere der; det er en almindelig Regel, som gælder alle Vegne. Endvidere er det bestemt i den nævnte Forordnings § 6, at de Vidner, som høre hjemme i de paagældende Distrikter, kunne tilsiges til at møde ved Maanedstingene i Thorshavn, og andre, som ere personlig til Stede, kunne tilpligtes at møde som Vidner. Jeg skønner nu ikke rettere end, at naar man udtrykkelig hæver §§ 1 og 2 og dermed tilkendegiver, at §§ 3, 4, 5 og 6 skulle blive staaende ved Magt, saa maa det være Meningen, at disse Bestemmelser ogsaa skulle gælde i Forhold til de ny ordinære Ting, som blive afholdte i Thorshavn. Men jeg ved dog ikke, om det er saa ligefrem iøjensfaldende, at dette maa være Lovordenes Mening. Jeg skal derfor tillade mig at henvende, om det ikke vilde være naturligt at sige det paa en noget anden Maade, f. Eks. saaledes: Forordningen af 30te Marts 1836 §§ 3—6, komme ogsaa til Anvendelse i Forhold til Tirsdagstingene i Thorshavn; i øvrigt bliver Forordningens §§ 1 og 2 og Bekendtgørelsen af 30te Januar 1864 at ophæve. Jeg har troet at maatte gøre opmærksom paa, om der ikke paa dette Punkt kunde tiltrænges en Tydeliggørelse af Lovens Indhold, men altsaa ikke nogen Forandring.

Justitsministeren (Mellemann): Ja, det er selvfølgelig Meningen, at det, der i Forordningen af 30te Marts 1836 §§ 3, 4 o. s. v. er sagt om Maanedstingene, nu for Fremtiden skal anvendes paa disse Tjortendagsting, som træde i Stedet, men